ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Πῶς ζοῦσε ὁ ἀείμνηστος Ρέπουλης. Τὸ ἀπέμερο καὶ γαλήνιο σπιτάκι του. Ὁ Ἑβραῖος πραγματευτὴς κι' ἡ κατεργαριά του. Οἱ Μανιάτες καὶ ὁ σεβασμός τους πρὸς τοὺς παπάδες. Ἕνα χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο. «Εἰρήνη ὑμῖν!...» Τὸ καλαθι τῶν ἀχρήστων τῆς «Ἑταιρείας Ὑγιεινῆς» καὶ τὸ ἀστεῖο τοῦ κ. Ἀννίνου. Ὁ τρισυπόστατος κ. Μπότας! Καὶ ἕνα ἄκρως ποιητικὸν κείμενον, κλπ.

Ὁ μακαρίτης Ρέπουλης ζοῦσε, καθὼς θὰ θυμοῦνται ὅλοι οἱ φίλοι του, στὸ ἐπάνω πάτωμα ἑνὸς σπιτιοῦ τῆς ὁδοῦ Σμύρνης, ἐντελῶς μόνος, μὰ ζωὴ λιτὴ κι' ἀπέριττη.

Ὅταν κατόπιν ἔγινε ὑπουργός, οἱ φίλοι του καὶ ἰδίως ὁ ἀδελφός του Κοσμᾶς, τὸν παρακινοῦσαν νὰ «εὐτρεπίση» λίγο τὰ 2—3 δωμάτια τοῦ διαμερίσματος ποὺ κρατοῦσε.

Ὁ Ρέπουλης ὅμως μὲ κάποια δυσφορία ἄκουγε ὅλες αὐτὲς τὶς παρακινήσεις, ποὺ θ' ἀναστάτωναν τὴ λιτὴ καὶ φιλοσοφικὴ ζωή του.

Μιὰ μέρα, ὡστόσο, ἀκούστηκε στὸ δρόμο ἕνας πλανόδιος Ἑβραῖος ὑφασματοπώλης νὰ διαλαλῆ τὸ ἐμπόρευμά του :

—Τσίτια, πανιά, χασέδες καὶ μπασμάδες !... Πρώτης τάξεως λινὰ καὶ πάμφθηνα, τοῦ....λαθρεμπορίου !....

Ὁ Κοσμᾶς Ρέπουλης νόμισε τότε ὅτι ἦταν μοναδικὴ εὐκαιρία νὰ φωνάξουν τὸν Ἑβραῖο καὶ νὰ ψωνίσουν ὅ,τι τοὺς χρειαζόταν.

Κι' ὁ μακαρίτης Ρέπουλης ὑπέκυψε παθητικῶς.

Ὁ Ἑβραῖος τοὺς παρουσίασε ὅλα τὰ ὑφάσματά του ὡς πρώτης τάξεως «μανιφατοῦρα» καὶ κατώρθωσε νὰ τοὺς πουλήση ὅλες τὶς παληοδιάνες καὶ τοὺς παληοχασέδες ὡς πρώτης τάξεως λινὰ γιὰ σεντόνια, γιὰ κουρτίνες, κλπ.

Ἅμα πληρώθηκε ὁ Ἑβραῖος καὶ κατέβηκε κάτω, τὸν φωνάξανε καὶ στὸ ἀπέναντι σπίτι, γιὰ νὰ ψωνίσουν.

Ἐκεῖ δὲ ποὺ ψώνιζαν, τὸν ρώτησαν :

—Καὶ τί ψώνισε ὁ κ. Ρέπουλης ;

—Ποιὸς Ρέπουλης ; ρώτησε ὁ Ἑβραῖος.

—Ὁ κύριος ποὺ κάθεται ἀπέναντι. Πῶς ; Δὲν τὸν γνωρίζεις ;

—Πρώτη φορὰ ἀκούω τὸ ὄνομα αὐτό ! τοὺς εἶπε ὁ Ἑβραῖος. Καὶ τί δουλειὰ κάνει αὐτὸς ὁ κύριος ;

—Τὸν Ρέπουλη, καϋμένε, δὲν γνωρίζεις !... τοῦ εἶπε ἡ νοικοκυρά. Ποῦ ζῆς !... Αὐτὸς εἶνε ἕνας μεγάλος ἄνθρωπος !... Ἕνας σοφός !....

Ὁ Ἑβραῖος τὴν κύτταξε καλὰ-καλά.

—Ποιός, εἴπες, εἶνε σοφός ; ρώτησε. Αὐτός ;....

—Μάλιστα, αὐτός.

—Καὶ τὸν λέτε σοφὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, ποὺ τοῦ πασσάρισα ὅλα τὰ βαμπακερὰ ποὺ εἶχα γιὰ λινά, κι' οὔτε τὸ κατάλαβε διόλου !...

* * *

Στὴ Μάνη σέβονται πάρα πολὺ τοὺς ἱερεῖς. Καὶ ὡς παράδειγμα τοῦ μεγάλου σεβασμοῦ τῶν Μανιατῶν στὸν κλῆρο, διηγοῦνται τὸ ἑξῆς :

Πρὸ ἐτῶν ὁ ἱερεὺς ἑνὸς χωριοῦ τοῦ Δήμου Λαγείας, ἐκεῖ ποὺ λειτουργοῦσε, κατὰ τὴν ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων, μέσα στὴν ἐκκλησία, ἄκουσε ξαφνικὰ νὰ πέφτουν ντουφέκια στὸ χωριό. Ρώτησε τότε κι' ἔμαθε ὅτι δυὸ οἰκογένειες, ποὺ εἶχαν «λογαριασμοὺς αἵματος» ἀναμεταξύ τους, πάστηκαν κι' ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦνται.

Ἀμέσως, λοιπόν, δὲν χάνει ὁ παπᾶς καιρό, διακόπτει τὴ λειτουργία, βγάνει τὰ ἱερά του ἅμφια, τὰ ἀφήνει μέσα στὸ ἱερό, καί, μὲ κίνδυνο μεγάλο νὰ τὸν βρῆ κάμμιὰ σφαῖρα, τρέχει, στέκεται μεταξὺ τῶν ἀλληλοπυροβολουμένων μερίδων καὶ φωνάζει, σηκώνοντας τὸ χέρι του, μὲ τὸν σταυρό, ψηλά :

—Εἰρήνη ὑμῖν, ἀδέλφια ! Τὸ θεῖο βρέφος, ὁ Χριστός, ζητάει νὰ πάψετε ἀμέσως τὸ ντουφέκι καὶ ν' ἀγαπήσετε !....

Ἀμέσως τότε οἱ πυροβολισμοὶ κατέπαυσαν, οἱ ἔνοπλοι τρέξανε κοντὰ στὸν ἱερέα, φιλήσανε τὸ σταυρὸ καὶ ἀγκαλιαστήκανε, ἀδελφωμένοι πειά !...

* * *

Εἶνε τώρα κάμποσα χρόνια, ποὺ ἡ «Ἑταιρεία Ὑγιεινῆς», ἡ ὁποία ὑπῆρχε τότε στὴν Ἀθήνα, εἶχε τὴν ἐμπνευσι νὰ τοποθετήση ἕνα....μοναδικὸ καλάθι, γιὰ νὰ πετάη ὁ κόσμος τὰ ἄχρηστα χαρτιά, στὴν Ὁμόνοια.

Ἡ καινοτομία αὐτὴ προκάλεσε πολλά, ...ὄχι ἄχρηστα παληόχαρτα, ἀλλὰ σκώματα, εἰς βάρος τῆς Ἑταιρείας, γιατί κανεὶς κακομαθημένος Ἕλλην, βέβαια, δὲν θὰ κινοῦσε ἀπὸ τὰ Πετράλωνα ἢ τὸ Βατραχονήσι γιὰ νὰ ρίξη τὰ παληόχαρτά του στὴν Ὁμόνοια...

Τὸ ἴδιο αὐτὸ γεγονὸς ἔδωσε ἀφορμὴ καὶ στὸν Μπάμπη Ἄννινο νὰ δείξη τὸ χιοῦμορ του.

Ὁ κ. Ἄννινος καθότανε στοῦ Ζαχαράτου καὶ συζητοῦσε μὲ μιὰ παρέα φίλων του. Ἀπάνω στὴν κουβέντα, ἔβγαλε τὸ πακέττο του, ποὺ περιεῖχε ἕνα μονάχα τσιγάρο, ἄναψε τὸ τσιγάρο καὶ ἔπειτα σηκώθηκε ξαφνικά, καὶ, χωρὶς ν' ἀποχαιρετήση τὴν παρέα του, προχώρησε πρὸς τὴν ὁδὸ Σταδίου, κρατῶντας μὲ ἐπισημότητα τὸ ἀδειανὸ πακέττο στὸ χέρι.

—Ἔ ! Μπάμπη, ποῦ πᾶς; τὸν ρώτησαν οἱ φίλοι του.

—Πάω, ἀπάντησε ὁ Μπάμπης, δείχνοντας τὸ πακέττο του, πάω στὴν Ὁμόνοια, μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ πετάξω τὸ κουτὶ αὐτὸ στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων !...

* * *

Τὸ παίρνουμε ἀπ' τὸ «Νέον Ἄστυ» τῆς 22 Αὐγούστου τοῦ 1917 :

«Εἰς τὸ ὑπουργεῖον τοῦ Ἐπισιτισμοῦ συνειργάσθησαν τὴν μεσημβρίαν χθὲς ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου κ. Μπότας, ὁ ἀνώτερος δικαστικὸς ἐπόπτης κ. Μπότας καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου τῆς Μεγάλης Βρεττανίας κ. Μπότας !»....

* * *

Κι' ἕνα κομμάτι ἀπὸ ἕνα παληὸ φιλολογικὸ περιοδικό :

«...Ὦ ! πόσον μ' ἀρέσει, πόσον ἀγαπῶ τὴν ἐξοχή ! Τί γοητεία ποὺ ἔχει ὁ ὀρνιθῶνας μὲ τὰ κατάλευκα αὐγά, ποὺ ἀχνίζουν (!), μὲ τοὺς χοίρους τοὺς στρογγυλοὺς καὶ παχουλούς, μὲ τὴν καμπυλωτὴ ράχι, τὴν γεμάτη ἀπὸ λῖπος, ποὺ ἐπάνω της ἀντανακλῶνται τὰ σύννεφα, ποὺ τρέχουν στὸν οὐρανό!».

Τί ὕψος ἐμπνεύσεως, ἀλήθεια, καὶ τί κάλλος εἰκόνων !...

Ἐκεῖνα, μάλιστα, τὰ σύννεφα, ποὺ ἀνταναλῶνται στὴ ράχη τῶν χοίρων, εἶνε....μούρλια !....

* * *

Ὅταν ὁ στρατηγὸς κ. Ἀναστ. Παπούλας ἦταν διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, τοῦ παρουσίασαν ἕναν σοβαρὸ ἄνθρωπο, Ἀντώνιον Χριστάκη ὀνομαζόμενον, στὸν ὁποῖον ὁ διάβολος εἶχε βάλει τὴν μανία τοῦ ποδηλάτου. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε χρήματα νὰ πάρη ἰδικό του ποδήλατο, ἔκλεψε τὸ ποδήλατο τοῦ διευθυντοῦ τοῦ τότε ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν τὰ «Μετέωρα».

Ὅταν πιάσανε τὸν....ἀπαγωγέα μαζὶ μὲ τὸ ποδήλατο καὶ τὸν πῆγαν στὴν Ἀστυνομία, ὁ κ. Παπούλας τὸν ρώτησε :

—Καὶ τί τῶθελες τὸ ποδήλατο, κὺρ Ἀντώνη ;

—Ἔ ! ἔτσι.... Νὰ κάνω ἕναν μικρὸ περιπατάκο...

—Ἀ, ἔτσι ; Κάθησε, λοιπόν, τώρα μέσα, γιὰ νὰ...ξεκουρασθῆς !...

Καὶ τὸν ἔστειλε στὸ φρέσκο.

ἀπ' αὐτὰ στὰ χέρια του κι' εἶδε μὲ φρίκη ὅτι ἦσαν τὰ ὑπολείμματα ἑνὸς μικροσκοπικοῦ ἐκρηκτικοῦ μηχανήματος, ποὺ ἡ μηχανή του ρυθμιζόταν, φαίνεται, ἀπὸ τὸ κομψὸ «μπρασελέ», ποὺ εἶχε τοποθετήσει ἐκεῖ μέσα ἡ ὥμορφη κυρία... Ὁ Μπράντλεϋ, τρέμοντας ἀπὸ τὸν φόβο του, ἔκανε νὰ φύγη, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε πίσω του μιὰ εἰρωνικὴ γυναικεία φωνή :

—Χὰνς Γκόλντσμιθ, εἴσαστε, βλέπω, συνεπὴς στὸ ραντεβοῦ σας !

Ὁ ψευτοδάκτωρ Μπράντλεϋ ἔκανε μιὰ ἀπότομη κίνησι, σὰν νὰ δέχτηκε τὴν ἐκένωσι ἑνὸς δυνατοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, καὶ χάρφωσε μ' ἔκπληξι τὰ μάτια του στὸ πρόσωπο τῆς ξανθιᾶς κυρίας...

—Δέν.... δὲν σᾶς καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε ! ψιθύρισε.

—Ἐλᾶτε, ἀρκετὰ παίξατε αὐτὴ τὴν κωμωδία ! Ὁμολογῆστε λοιπὸν ὅτι χάσατε πειὰ τὸ παιχνίδι ! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη μὲ εἰρωνεία.

Ὁ ξένος κατάσκοπος ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ παραδόθηκε στοὺς ἀστυνομικούς, ποὺ συνοδεύανε τὴν ἄγνωστο. Ἦταν τόσο ξαφνικὴ καὶ τόσον ἀνέλπιστη ἡ ἀνακάλυψή του, ὥστε εἶχε χάσει τὴν ψυχραιμία του.

Ἡ Λίλυ Ρόμερυ, λοιπόν, εἶχε κατορθώσει ὄχι μόνο ν' ἀναχαλύψη τὸν ἐπικίνδυνο κατάσκοπο, ἀλλὰ καὶ νὰ σώση ἀπὸ ἕνα πολύκροτο σκάνδαλο τὴν ἀγαπημένη φίλη της, μ' αὐτὸ τὸ τόσο ἔξυπνο τέχνασμά της. Γιατί, καθὼς καταλάβατε, ἡ ξανθιὰ κυρία τῆς «Τραπέζης τῆς Ἀγγλίας» ἦταν ἡ ὥμορφη μυστικὴ πράκτορ τῆς «Ἀντέλιτζενς Σέρβις», ἡ ὁποία εἶχε ἀναστατώσει τὴ Γερμανία μὲ τὶς ἐπικίνδυνες ἀποστολές της κατὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο.

ΡΟΜΠΕΡ ΜΠΟΥΚΑΡ